

Nếu là người Trung Hoa chắc hẳn tôi sẽ không bao giờ đem ông Khẩu ng Tịch ra làm trò cười. Nhờ ông Đàm Trừng ng Lữ (Tan Changliu) vừa mới làm.

Ông Đàm Trừng ng Lữ, thuộc triều ng Đệ i Hạng Sĩ Phàm Bực Kinh đã lập ra một cái gì đó thối ng gọi tên là Giải Hòa Bình Khẩu ng Tịch - mục đích là để cạnh tranh với Giải Hòa Bình ở Na Uy mang tên ông Alfred Nobel.

Ý để cạnh tranh rõ ràng: Ủy ban tuyển chọn hôm qua đã cho biết tên người trúng giải, có ý công bố một ngày trước để trao giải Nobel Hòa Bình cho Lữ Hi u Ba, người đang bị chính quyền Trung Hoa giam giữ vì tranh đấu cho để ng bào ông được sống tự do dân chủ. Bà Lữ Hà, vợ ông Lữ Hi u Ba bị quyền thúc để ngăn cản không cho bà đi Na Uy lãnh giải thay thế. Rồi nhiều người Trung Hoa ở hải ngoại tranh đấu cho tự do dân chủ sẽ có một ở Oslo, và hai người Việt Nam sống ở Na Uy đã được ban tặng để trao giải mới tại đó. Trong khi đó, giải Hòa Bình Khẩu ng Tịch của ông Đàm Trừng ng Lữ được trao cho ông Liên Chấn, nguyên phó tổng thống Trung Hoa Dân Quốc ở Đài Loan, nhưng ông không có một ở Bắc Kinh khi giải thối ng được long trọng tuyên bố.

Ý để cạnh tranh với Giải Nobel Hòa Bình còn rõ ràng hơn trong bản tuyên cáo 9 điều giải thích lý do lập ra Giải Hòa Bình Khẩu ng Tịch, người Trung Quốc gọi là “Khẩu ng Tịch Hòa Bình Trừng ng.”

Trong nhng lời giải thích này, thnh t, họ tuyên bố: “Trung Quốc là một biểu tượng của hòa bình.” Nghe một câu này thôi, người dân Việt Nam, người Tây Tạng, ở n Đ, người Mông Cổ, Tân Cương đã thấy không tốt tại rồi. Nhưng hãy cứ nghe ông Đàm Trừng ng Lữ trình bày tiếp. Ông khoe nước Trung Hoa có hơn một tỷ dân, cho nên “phải có ý kiến lớn hơn các nước khác khi nói đến vấn đề hòa bình trên thế giới.” Trong khi đó, ông so sánh: “Na Uy chỉ là một nước nhỏ với dân cư thưa thớt!” Cho nên Na Uy phải chấp nhận vai trò “thiểu số” so với các nước đông dân khi tho luận các vấn đề tự do và dân chủ. Ông đề nghị: “Vì vậy, vì c tuyển chọn Giải Nobel Hòa Bình đáng lẽ phải được mở rộng cho người dân khắp thế giới tham dự, thay vì chỉ do một nhóm người thiểu số làm việc đó!”

Đôi khái, đó là lý luận của một giáo sư đại học Trung Quốc. Nếu cứ theo lý luận này thì các giải Nobel đều nên thuộc về Trung Quốc chứ, vì nước họ đông dân nhất thế giới. Giải Oscar của Hollywood cũng nên đưa sang Thượng Hải. Tổng thống Hoa Kỳ và Áo Dài cũng nên đưa qua Bắc Kinh như họ làm giám khảo.

Ông Đàm Trùng Lượng cho biết đã được nghe “doanh nhân nội địa” trên thế giới đang hối thúc lập quỹ, cho nên năm nay đã có giải thưởng trị giá 15,000 đô la Mỹ. Ủy ban tuyển lựa có bảy người do ông Đàm Trùng Lượng làm chủ tịch, chọn ngày trao giải vào “Ngày Hòa Bình Thế Giới,” và chọn đúng ngày đó là ngày 9 tháng 12 - đúng một ngày trước khi trao giải Nobel Hòa Bình ở Oslo. Ông cũng đưa ra một thủ tục chọn người trúng giải, bằng trưng cầu ý kiến trên mạng nội địa. Tuy nhiên giải đều tiên được trao hôm qua thì chưa tham khảo ý kiến như vậy; chắc vì vội vã quá!

Tất cả trở thành một trò hề. Trong báo chí Trung Quốc mới thấy có một tờ Hoàn Cầu Thời Báo (do nhật báo Nhân Dân xuất bản) loan tin về giải này. Nhưng vì tất cả mọi người đang theo dõi phản ứng của cộng sản Trung Quốc đối với giải Nobel tặng ông Lưu Hiếu Ba, cho nên báo chí khắp thế giới (trong đó có báo Người Việt) đã loan tin về Giải Hòa Bình Khủng Tố, coi đó là một thất bại do chính quyền Bắc Kinh đang lên để đánh phá nhà tranh đấu Lưu Hiếu Ba.

Trung Quốc đã dùng rất nhiều thủ đoạn khác. Các mạng nội địa trong nước Trung Hoa bị kiểm soát chặt chẽ, không cho người dân nào được đọc tin, bàn luận về Lưu Hiếu Ba và Giải Nobel Hòa Bình. Nhiều nhà trí thức, nghệ sĩ Trung Quốc nội địa cũng bị quởn thúc, hoặc bị ngăn chặn không cho qua Hàng Kông vì lo họ sẽ sang đó rồi bay đi Oslo, tham dự lễ trao giải. Dưới áp lực của Bắc Kinh, 18 quốc gia không cho đi sứ quán ở Oslo để trao giải, trong đó có Việt Nam.

Một chính phủ năm đầu một thế kỷ, 300 triệu dân mà dùng hết mọi phương cách để chặn lại một người dân của nước mình, đây là chuyện chưa xảy ra ở các nước được tài quân phiệt, phát xít và cộng sản. Ngày xưa nhà bác học Nga Andrei Sakharov cũng bị cấm đi Oslo lãnh giải Nobel Hòa Bình, nhà văn Boris Pasternak cũng bị áp lực phải cấm n nhúng tay với giải Nobel tặng cho ông. Nhưng người khác không được đi lãnh giải Nobel Hòa Bình là bà Aung San Suu Kyi nước Miến Điện, lãnh tụ công đoàn độc lập Ba Lan Lech Walesa.

Năm nay người ta sẽ bày một cái ghế trống làm tiêu biểu cho sự vắng mặt của ông Lưu Hiếu Ba. Lần cuối cùng chuyện này xảy ra là vào năm 1935, khi giải được trao cho nhà tranh đấu Hòa Bình Carl von Ossietzky người Đức, trong lúc ông bị Hitler cấm tù. Trong lịch sử chỉ có 2 lần trao giải bày chiếu ghế trống làm biểu tượng, vì không nhúng tay Carl von Ossietzky và Lưu Hiếu Ba.

Ba b> tù, mà còn vì nh>ng ng>> i thân c>a h> cũng không đ>> c phép đi thay m>t.

Tr>>ng h>p ông Liên Ch>n > Đài Loan khác h>n. Liên Ch>n đ>> c trao gi>i Hòa Bình Kh>ng T> t>i B>c Kinh mà th> ký văn phòng c>a ông t>i Đài B>c nói h> không h> bi>t tin này. Tuy nhiên, > trao gi>i c>a ông Đàm Tr>>ng L>u v>n c> hành tr>> c hàng trăm phóng viên. Có m>t em bé gái 6 tu>i xinh x>n đ>> c đ>a ra thay m>t c>u phó t>ng th>ng Đài Loan ôm >y t>m v>n b>ng và gi>i i th>>ng.

N>u ông Kh>ng T> còn s>ng, ch>c h>n ông cũng ph>i xin vào ng>i tù cùng ông L>u Hi>u Ba. Vì n>u > ngoài nhà tù ch>c ch>n ông s> không th> im >ng mà ph>i ph>n đ>i nh>ng k> m>o tên ông. Kh>ng T> s> nh>c >i: “Danh không chính, thì ngôn không thu>n! >i nói không thu>n thì vi>c không thành!”

Chính quy>n Trung Qu>c đang m>>n tên ông Kh>ng T> trong nhi>u công vi>c. Thí d>, h> >p ra nh>ng Trung tâm Văn hóa Kh>ng T> theo >i Goethe Institute c>a n>>c Đ>c; nói là đ> truy>n bá ngôn ng> và văn minh Trung Hoa nh>ng bên trong là tuyên truy>n gây >nh h>>ng cho các chính sách c>a B>c Kinh. Trong khi đó, n>n văn minh mà ch> đ> c>ng s>n t>o ra > n>>c T>u bây gi> hoàn toàn đi ng>> c >i v>i n>n n>p xã h>i mà t> t>>ng Nho giáo đã gây đ>ng > Trung Hoa trong hai ngàn năm tr>> c.

Đ> th>y tính ch>t trái ng>> c gi>a xã h>i c>ng s>n và xã h>i Kh>ng Giáo, chúng ta có th> nghe ý ki>n c>a m>t nhà trí th>c Trung Qu>c. Đó là Giáo S> Tôn L>p Bình (Sun Liping), đ>y môn Xã H>i H>c trong Đ>i H>c Thanh Hoa, B>c Kinh, ông không tích c>c tham đ> vào các phong trào đ>i kháng chính quy>n c>ng s>n. Tôn L>p Bình cũng là giáo s> h>>ng đ>n c>a ông T>p C>n Bình làm lu>n án ti>n sĩ, ông này s> lên thay H> C>m Đào làm ch> t>ch Trung Qu>c. Giáo S> Tôn L>p Bình, 55 tu>i, đã đ>a lên m>t bài trên m>ng >>i nhan đ>: “M>i đe đ>a >n nh>t đ>i v>i Trung Qu>c không ph>i là R>i lo>n Xã h>i nh>ng là B>i ho>i Xã h>i.” [Trong Hán văn, ông dùng hai t> Xã h>i Đ>ng Đ>ng (ông đ>ch là Social Turmoil) và Xã h>i H>i B>i (Social Decay)]. Ông gi>i thích, trái ng>> c v>i R>i lo>n Xã h>i là >n đ>nh Xã h>i; trái ng>> c v>i Xã h>i B>i ho>i là Xã h>i L>nh m>nh. Ông đ>a ra 17 đ>i m, nh>n xét v> s> b>ng ho>i c>a xã h>i chung quanh ông, và kêu g>i gi>i trí th>c Trung Hoa đ>ng lên đ>m nh>n vai trò lãnh đ>o đ> lu>n c>a h>.

Giáo Sư Tôn Lập Bình nhận xét rằng hiên giờ trong nước ông ngồi tại nhà mình quá nhiều và mình lo xã hội rồi lo mình, mà thực ra là bất cứ nước nào nếu tìm tòi bới móc ai cũng thấy có những điều đáng lo ngại về ý thức. Nhưng tôi nước Trung Hoa, mình lo mình nhất là xã hội đang “hỗ thối,” hay là, nói như một giáo sư Xã Hội Học nổi tiếng khác, ông Phí Hiếu Thông (Fei Xiaotong), Trung Quốc đang có cơn “xã hội bị xâm thực.”

Lý do khiến xã hội Trung Hoa đang hỗn loạn là quy định của guồng máy nhà nước không được gì; mà mình tham nhũng chính là một triêu chứng bên ngoài. Điều bí mật là quy định hành của đám cán bộ lãnh đạo đưa phe đảng, họ “không bị kiểm soát từ bên trên cũng không bị gì từ bên dưới.” Cho nên, “hỗ bị rồi quy định rồi chung mà chỉ lo bỏ vào đưa vào và chỉ được thăng thôi.”

Ông viết tiếp: “Còn họ họ đã phải bị phân chia mà thôi. Xã hội đã mất ý thức đạo đức; những nhóm quyền lợi tham lam làm mau mau làm cho mình người dân mất cảm giác ý thức và tính công bằng và chính nghĩa. Còn họ thấy thông tin trong xã hội bị bóp méo lệch lạc. Các sự kiện kể ngày hôm nay cho ta thấy có những điều như chế độ bóp méo sự thật. Nhưng một người người bày tỏ nói: Quan trọng nhất là quan xã, quan xã đánh là quan huyện, quan huyện rồi đánh là quan trên, dần dần lên đến các quan cao nhất.” (điểm số 6).

Vì sống trong hoàn cảnh như vậy, nhiều người dân Trung Hoa đã trở thành thối nát, vô cảm trước những tai họa xảy ra chung quanh mình. Khi một tòa nhà công sở lớn bị hỏa hoạn, người dân đứng đứng. Tôi sao như vậy? Tôn Lập Bình nhận xét: Vì người ta không thấy họ là một thành phần trong xã hội đó nữa. Đó là tài sản của “chúng nó” chứ không phải của “chúng mình!” (điểm số 7).

Tới điểm số 10, Tôn Lập Bình phân tích tình hình nước ông như sau: những nhóm chỉ lo bỏ vào “quy định rồi” của họ (ký định quy định rồi, trong nguyên văn). Nguyên nhân của cảnh băng hoại xã hội, Tôn Lập Bình lên án, là do “cuộc hôn nhân giữa quyền lực chính trị và kinh tế bị bỏ.” Ngày xưa Trung Quốc, quy định của chính trị chỉ định rồi thì trở nên bị bỏ. Ngày nay hai thứ đó đã bắt tay, đã “kết hôn” với nhau. Ông phân tích: “Thế trở nên là thế thì trở nên để cho quyền lực thao túng. Quy định của chính là quy định của để thì thế trong thế trở nên. Đây là vấn đề lớn mà chúng ta (người Trung Quốc) phải đối phó. Các nhóm ‘quy định rồi đang thế hỗn loạn’ đã tạo ra mối liên kết giữa quy định của và thế trở nên. Nó làm cho người dân bình thường cảm thấy họ đứng bên ngoài.”

“Chúng ta phải cố gắng để dây nịt quy định của và thế trở nên,” Tôn Lập Bình đề nghị. Ông nhắc lại một ý kiến của nhà kinh tế lão thành Mao Vũ Thúc (Mao Yushi), nói rằng: “Phải làm sao để bị bỏ

người gì u tiên không sai khi n đợc quy n lợc, và b n người n m quy n thì không đợc s đợng quy n hành đợ ki m tiên.” Hi n nay, b n người n m quy n và b n người có tiên giao k t v i nhau. Công cụ c “c i t” ở Trung Qu c hoàn toàn n m trong tay nh ng nhóm đang h ng th quy n l i.

Nh ng đi u do Giáo Sĩ Tôn L p Bình mô tả xã h i Trung Qu c nh trên đây ch c ch n không ph i là hình nh mà Khơng Tả mu n th y. Th i Khơng Tả tr c đây 2500 năm n c Trung Hoa ch a có kinh t th tr ng nh bây giờ. Nh ng c Khơng v n khuyên nh ng người n m quy n lợc trong tay ph i h tr cái thi n, không giúp k làm vi c ác (Quân t thành nhân chi m , b t thành nhân chi ác). Khi Quý Khang t h i k v tình tr ng xã h i nhi u tr m c p, Khơng Tả nói: “N u ông không tham lam thì dù treo ph n th ng dân cũng không đi tr m c p” (Lu n Ng , ch ng 12 Nhan Uyên, câu 16 và 18).

Xã h i h ho i chính vì nh ng k n m quy n ch lo c u k t v i nhau đợ ki m tiên, ch lo b o v đ a v , quy n hành đợ b o v tài s n.

Nhi u nhà trí th c Trung Hoa hi n nay, người tích c c tranh đ u nh L u Hi u Ba, người th ng th n phê phán nh Tôn L p Bình, cho chúng ta hy v ng n c Trung Hoa v n có nh ng người theo m u người quân t mà Khơng Tả nêu làm g g ng. S có ngày Khơng Tả đợc người ta tr l i đúng đ a v c a m t ông th y già có nhi u đi u đáng h c. Không c n ph i đ t ra m t gì i th ng mang tên ông, b t ông c nh tranh v i Alfred Nobel. Cũng không c n ph i đem tên ông tr ng b ng rêu rao kh p th gi i. Khơng Tả có nói: “Người ta không bi t đ n mình, mà mình không bu n gì n, nh v y ch ng ph i là người quân t hay sao?” (Nhân b t tri nhi b t u n, b t di c quân t h ? Lu n Ng , ch ng 1, H c nhi, đ n 1).